

כדורגל

סכום רציני

המצב בקבוצת הכדורגל של מכבי פתח תקוה הוא איום נורא. ההוכחה: האיש מספר אחד של פתח-תקוה, שמואל בן דרוו, הצהיר כי אפילו בקבוצה שלו כבר לא עושים מה שהוא אומר. זה באמת כבר עובר כל גבול.

ביום השישי האחרון אירע מעשה ש-דהים את כל פתח-תקוה. שני כוכבי הקבוצה זאב ("זאביק") ולצר ויוסף ("יוסי") רוונצוויץ חתמו על טופסי הסגר במשרדי ההתאחדות.

פרוש החתימה: השניים רוצים לעבור מקבוצתם לקבוצה אחרת. קבוצתם אינה רוצה להעניק להם שיחרור, לכן יצטרפו לחכות שלוש שנים, עד שיוכלו לשחק בקבוצה אחרת.

כמה רוקו. לשחקן נבחרת ישראל זל-צור היה הצעד חסר-התקדים שעשה ברור ל-חלוטין. לפני שבועה חזשים השתחרתי מהצבא, אמר, עד היום לא הצלחתי למצוא מקום עבודה. אני נשוי (לבתו של מאמן הכדורגל יצחק שניאור), אני לא יכול להמשיך כך.

מכבי פתח-תקוה לא הצליחו לעזור לי. אגודות אחרות הציעו לי מקום עבודה מסודר ותנאים כמקובל בליגה הלאומית. בפתח-תקוה אמר יו"ר הקבוצה חיים שניטמן שבשום פנים ואופן לא נקבל שיחרור. לא היתה לנו ברירה, אלא להכנס להסגר. לחובבי הכדורגל בארץ היתה עובדה אחת ברורה בכל הפרשה: אם שחקנים כולצר ורוונצוויץ נאלצים להיכנס להסגר ולהתנתק מהכדורגל למשך שלוש שנים, אזי אין ספק כי משהו רקוב בממלכת ה-כדורגל בישראל.

אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו לוותר על שחקנים כאלה. הגיב בלהט מלבסי נרגש, אם לא דואגים לאלה, למי ידאגו? אופן הדאגה עד עתה: ולצר (22) קיבל מכתב המלצה מיו"ר ההתאחדות לכדורגל, לשם קבלת עבודה בחברת אל-ענ. כשהוא הגיע לשם לא רצו לשמוע ממנו דבר. בעיריית פתח-תקוה עובדים עשרות כור רגלים, רק את זאביק לא רצו לקבל ל-עבודה. אנחנו לא מקבלים ספורטאים, אמרו אנשי העירייה. אך סוד גלוי במלבס, כי אלה העובדים בעירייה משחקים משום מה רק בקבוצות הפועל. זאביק, לרוע המזל, הוא שחקן מכבי.

חוק זווטה. צעד הקיצוני של שני ה-כדורגלנים הפנה את שימת הלב לנקודה

הדוגמה האחרונה: בשיבה פנימית של מוזכרות מרכז הפועל, בסוף השבוע ה-אחרון, הוחלט לדחות את תוכניתו של יו"ר הוועדה המקצועית של ההתאחדות, מיכה אלמוג, לגבי שניים במינה הליגות. האחראי להכנסתו של אלמוג: גיזבר-הכבוד של ההתאחדות צבי ברים.

כשהתכנסו אנשי הפועל ביום חמישי, כדי לדון בתוכניתו של אלמוג, היו הכל בטוחים שהיא תתקבל. עד שהתחיל הדיון. אז הצליח ברים לשכנע את חבריו, כי הקפאת הליגות למשך שנתיים תהיה איבוד לדעת לכדורגל המקומי, וכי ניתן להגיע לצמצום מיבנה הליגות בדרכים הרבה יותר פשוטות.

תוצאות ההצבעה, שנערכה בתום הדיון, היו הלם לאלמוג. שמונה מאנשי המוזכרות - יצחק זאבי, עמואל גיל, שלום גינן, רועי אליצור, יוסף מושלם, צבי ברים, מיכה שמבן ואריה אבני - הצביעו נגד התוכנית. רק ארבעה - יוסף ענבר, מנחם הלר, חנוך זילן, נחום הרצברג, ומיכה אלמוג - הצביעו בעדה.

אלמוג רתח בסיומה של ההצבעה, הצהיר לאחרי-מכן כי אינו רואה בה טוץ פסוק. הוא הודיע כי ימשיך את מאבק בצמרת מפלגתו - מפ"י. חברי מפ"י, הווכחים עדיין כי אלמוג השתתף בכנס הטרופי-יסודי של רפ"י באביחיל וכי נמנע רק ברגע ה-אחרון מלהצטרף אליה, תמהו כיצד הוא יצליח בכך.

שבוע שחור. בינתיים גיבשו אנשי הרוב במוזכרות הפועל תוכנית חדשה, הציעו אותה בפגישה לארשמית עם מכבי בסוף השבוע. התוכנית: בעונה הקרובה יערכו המישחקים בליגה הלאומית כרגיל, אלא שבמקום שתי קבוצות תרונה שלוש מלהיגה הלאומית לליגה א'. מליגה א' לא תעלה אף קבוצה לליגה הלאומית, ואף מנה תרונה שלוש קבוצות לליגה ב'. בצו-רה זו יושג צמצום מספר הקבוצות בליגות תוך עונת כדורגל אחת בלבד.

לאור תמיכת רוב אנשי מוזכרות הפועל בתוכנית זו, היה כמעט ודאי השבוע כי היא אמנם תתקבל.

לגבי יו"ר הוועדה המקצועית של הת-אחדות, הרואה עצמו כאיש המקצוע מספר אחד שלה, וכדואי כאיש המקצוע הראשון בממלגתו, היה זה שבוע שחור.

כדורגלן ולצר, אייפאשר להתקיים מהבחנות

נוספת. חוק ההסגר של ההתאחדות לכדורגל הוא חוק דראקוני חסר תקדים, שאין לו אח ורע בכל העולם.

שום מיפעל בישראל, המעסיק אנשים בתמורה מלאה, אינו יכול לקשור אליו אנשים לתקופה של שלוש שנים. ההתאחדות לכדורגל כן יכולה. היא יכולה להכריח אנשים להשאר קשורים לאגודה אחת לנצח. מדוע? כי זה נוח לאגודות המרכיבות את ההתאחדות, ולכן אף אחד אינו מציע לשנות את חוק הנוצחה.

ולצר: אני שחקן חובב. על-סמך מה יכולה מכבי פתח-תקוה לקשור אותי לשחק אצלה? אני אורב אותם. אני ג' דלתי אצלם ואני רוי צה להמשיך לשחק שם, אבל אני פשוט לא יכול. בן-יאם צ' ריך גם להתקיים. אי אפשר להתקיים מה-טחות. שבועה חוד' שים ניסיתי את זה. יותר אייפאשר."

אלמוג

בי פתח-תקוה אמרו השבוע, כי הם יהיו מוכנים לשחרר את שחקניהם, אם יציעו להם סכומים נכבדים בעדם ולא פרוטות. מה שהציעו לנו עד עכשיו זה שום דבר, אמרו, אם יציעו סכומים רציניים באמת - יהיה מקום לדבר."

יורדים ולא עולים

לאלה הקוראים לעצמם אנשי מקצוע בהתאחדות היתה כבר תוכנית של זהב. הם יתיכנו להקפא את הליגות למשך שנתיים, להביא לשינויים במיבנה הליגות רק בעוד שלוש שנים.

תככים טובים. אלא שכמו בכל מוסד המכבד את עצמו, יש בהתאחדות הישראלית לכדורגל תככים פנימיים, שלפיהם נקבעות בסופו של דבר התוכניות. לפעמים זה גם די-טוב בשביל הכדורגל.

הדוגמה האחרונה: בשיבה פנימית של מוזכרות מרכז הפועל, בסוף השבוע ה-אחרון, הוחלט לדחות את תוכניתו של יו"ר הוועדה המקצועית של ההתאחדות, מיכה אלמוג, לגבי שניים במינה הליגות. האחראי להכנסתו של אלמוג: גיזבר-הכבוד של ההתאחדות צבי ברים.

כשהתכנסו אנשי הפועל ביום חמישי, כדי לדון בתוכניתו של אלמוג, היו הכל בטוחים שהיא תתקבל. עד שהתחיל הדיון. אז הצליח ברים לשכנע את חבריו, כי הקפאת הליגות למשך שנתיים תהיה איבוד לדעת לכדורגל המקומי, וכי ניתן להגיע לצמצום מיבנה הליגות בדרכים הרבה יותר פשוטות.

תוצאות ההצבעה, שנערכה בתום הדיון, היו הלם לאלמוג. שמונה מאנשי המוזכרות - יצחק זאבי, עמואל גיל, שלום גינן, רועי אליצור, יוסף מושלם, צבי ברים, מיכה שמבן ואריה אבני - הצביעו נגד התוכנית. רק ארבעה - יוסף ענבר, מנחם הלר, חנוך זילן, נחום הרצברג, ומיכה אלמוג - הצביעו בעדה.

אלמוג רתח בסיומה של ההצבעה, הצהיר לאחרי-מכן כי אינו רואה בה טוץ פסוק. הוא הודיע כי ימשיך את מאבק בצמרת מפלגתו - מפ"י. חברי מפ"י, הווכחים עדיין כי אלמוג השתתף בכנס הטרופי-יסודי של רפ"י באביחיל וכי נמנע רק ברגע ה-אחרון מלהצטרף אליה, תמהו כיצד הוא יצליח בכך.

שבוע שחור. בינתיים גיבשו אנשי הרוב במוזכרות הפועל תוכנית חדשה, הציעו אותה בפגישה לארשמית עם מכבי בסוף השבוע. התוכנית: בעונה הקרובה יערכו המישחקים בליגה הלאומית כרגיל, אלא שבמקום שתי קבוצות תרונה שלוש מלהיגה הלאומית לליגה א'. מליגה א' לא תעלה אף קבוצה לליגה הלאומית, ואף מנה תרונה שלוש קבוצות לליגה ב'. בצו-רה זו יושג צמצום מספר הקבוצות בליגות תוך עונת כדורגל אחת בלבד.

לאור תמיכת רוב אנשי מוזכרות הפועל בתוכנית זו, היה כמעט ודאי השבוע כי היא אמנם תתקבל.

לגבי יו"ר הוועדה המקצועית של הת-אחדות, הרואה עצמו כאיש המקצוע מספר אחד שלה, וכדואי כאיש המקצוע הראשון בממלגתו, היה זה שבוע שחור.

רק נשיקה אחת

האיש החיכני ביותר בוועידת חרות היה האירח רם המעלה לוי אשכול. הוא גופף בידיו לעבר מכרים, קרץ ליריבים והפסיד שלום לכל עבר. כשראה את צלם העולם הזה מכחן את המצלמה לעברו, ניגש אליו, ליטף את זקנו העבות ואמר באידיש: "הנה זקן יפה! צלם את עצמך - זה יפה יותר מאשר לצלם אותי." יחד עם ראשי הממשלה באה, כמובן, גם רעייתו. כשראה ראש העיר טדי קולק את מריים אש-כול, מיהר אליה בשימחה, רצה לנשקה. רעייתו הראשה-הממשלה ניסתה להשתמש מכך, אך קולק התעקש: "מרים, רק נשיקה אחת, רק אחת." כשפגש ח"כ חרות אליהו מרידור את שרה-הסעד יוסף בורג, שאל אותו למה לא רואים בעת האחרונה את אשתו בקפה סביון בירושלים. נאנח השר והתלונן: "המצב קשה, אין תקציב. ואתה הרי יודע שאשתי מורה, וכמה היא יכולה כבר להרחיח מכי?" כשפגש שמואל הכהן-אבידור, עורך השבועון פנים אל פנים, את ח"כ המערך הסופר רוב סרן, שאל אותו מדוע לא הצביע בעד הצעת סיעת העולם הזה - כוח חדש, למען ביטול-למעשה של המוהר. השיב סרן:

"אם אמנם היה בהצבעתי כדי לבטל את המוהר, ממילא לא היה עוזר הדבר, כי אז היו מנהיגים במקומו דמי-מפתח." תקן רית לאנציה אירעה למבקר-המדינה, יצחק נבנצאל. הוא זכה לביקורו של עמית אפריקאי - מבקר-המדינה של אחת מארצות היבשת השחורה. אבל נבנצאל היה עסוק, והוא לא הסתיר זאת. בקבלו את פני ה-אורח, הדגיש שלמרות היותו עסוק עד מעל לראש, התפנה למשך חמש דקות יקרות. האורח ראה בכך פגיעה. הוא פתח בדברי תשובה - בשפה הסואהילית. ה-נאום נמשך רבע שעה, ואחריו בא התרגום, שנמשך גם הוא רבע שעה. בסוף הנאום הודיע האורח: אמנם הוא יודע אנגלית רהר טה, אך כאשר בן-עמו מדבר עם זר בעל דרגה נמוכה יותר, עליו להשתמש בסואה-לית. לאן מביט המבט החדש? לא לעבר ויאט-נאם. בגליון האחרון של בסאן רפ"י, מוקדש מקום נרחב לדיוני הכנסת, וגם לנאומי של משה דיין בכנסת (על פיזור האוכלוסיה). אך אין בו מילה אחת על הדיון העיקרי שהתנהל באותו יום ב-כנסת. ושנגע לרפ"י - הדיון על סיסעת דיין. מבט חדש פשוט התעלם מן הדיון, וגם מן הסיסעה עצמה. ואילו דיין הכריז, בראיון עם מעריב, כי לא שאל ולא ישאל את דיין בן-גוריון על נטוע או לא. כי בן-גוריון דוגל, כידוע, בהתקרבות לסין העממית, בעוד שסיסעת דיין מתפרשת ב-עולם כולו כפעולה אנטי-סינית מובהקת.

מאה עשרים שנות אושר

נסיון עתונאי לרלות משהו מזכרונה של ברטה הרמן-ברגר עלה השבוע ב-תוהו. הישישה ברגר, השוכנת בבית-ההור-רים ברמת-חן, חגגה בימים אלה את יום הולדתה התשעים, ושימשה מוקד לעליה לרגל של ציונים ותיקים. בצעירותה היתה מזכירתו הפרטית של תיאודור הרצל, ליחתה אותו בכל מסעותיו, השתתפה ב-קונגרסים הציוניים הראשונים ונסעה עימו לפלשתינה. לפגישה עם הקיסר הגרמני הדבר היחיד בו הצליחה בכל זאת להי-זכר: "הוא היה אדם חרוץ מאוד, והוציא את כל כספיו וכספי אשתו על הציונות." רות הדס היא גם בוגרת סמינר, גם פסנתרנית וגם סטודנטית לארכיאולוגיה ב-אוניברסיטה של תל-אביב. החודש התברר כי היא מחוננת גם בקסם אישי רב, שכן ועדה מיוחדת, המורכבת מהמבאי שרגא פרידמן ומהמלחין משה וילנסקי, בחרה בה כנציגת ישראל ב"תחרות הביני-לאומית לכשרונות וקסם אישי" הנערכת עתה בארצות-הברית. את אירגון הבחירה יום הפירסומי ואיש יחסי-הציבור חיים פלד, המשוכנע כי רות (21) תייצג את מולדתה בחו"ל לא פחות, ואולי אף יותר טוב מאשר הרבה שגורים וקונסולים יש-ראליים. המשורר הצעיר מתיאביב, יונה יונה ("יבוי") בן-יהודה, הוא משוגע לעניין האחוה העברית-ערבית. השבוע הוא הוציא לאור את ספר השיריט השלישי שלו, תקווה, המכיל, כמו קודמיו, שירי אחה ישראלים. גם הפעם נקט באתה שיטה שהה-השתמש כבר כשהוציא את ספריו הקוד-

נעמי פיינס, יותר טובה מהשגיר

נשאל לסיבת העיכוב, הסביר: "איני רוצה שהמוני קוראים יראו בצילומים את הדגלים האוסטרים שבידי הרקדניות. חכה קצת. עד שיהיה קטע בלי דגלים, ואז תצלם. אתה מבין? האנשים מערבים את אוסטריה עם גרמניה, ואז בגלל שנאת גרמנים, לא יבואו לחזות בהופעה." כשיש הרבה מפלגות, יש גם הרבה איחודים ופילוגים. אותו הכלל חל גם, כנראה, על הדיסקוטקים. איחוד כזה, לדוגמה, מפגינים יאב רחמני, מבעלי א-פרופ, ומיקי בקוק, בעלת אימ-פרובוציה. הם גרים באותה היורה בתל-אביב. הדיון המשותף הוליד שמועה, כאילו צפוי איחוד בין שני הדיסקוטקים, הידועים עד עתה כמתחרים ביניהם.

פסוקי השבוע

- שרי-האוצר פינחס ספיר, ל- משתתפי מועצת לשכות המסחר הדול-לאר-מיות: "אולי קראתם על משבר כלכלי, כבי-כול, בישראל?"
- שרי-המשפטים יעקוב שמשון שפירא: "הגויים הכירו בירושלים דה-פאקטו ולא דה-יורה, ואילו אנו כרנו בה-דה-יורה אך לא דה-פאקטו."
- ח"כ המערך שולמית אהוני: "מותר לי להתחייס לבעיות היום ומחר, ולא לאלה של האתמול."
- הפיומנאי דירי מנוסי: "ממ-שלת ישראל מתנגדת לניתוחי מתים מפני-שזה כואב."